

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 654/2023
22.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић, Гордане Којић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Маиде Токовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К.бр.509/21 од 15.11.2022.године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.20/23 од 21.03.2023.године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Маиде Токовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К.бр.509/21 од 15.11.2022.године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.20/23 од 21.03.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару К.бр.509/21 од 15.11.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, те му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора од шест месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, оштећена је упућена да свој имовинско-правни захтев остварује у парничном поступку. Окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 15.000,00 динара, као и да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено накнадним решењем.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.20/23 од 21.03.2023.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Маиде Токовић, док је пресуда Основног суда у Новом Пазару К.бр.509/21 од 15.11.2022.године потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА–адвокат Маида Токовић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, тако што ће укинути наведене пресуде и списе предмета вратити првостепеном суду на поновно одлучивање. Иако формално не означава, из образложења захтева произилази да бранилац суштински указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да у изреци првостепене пресуде нису садржани сви битни елементи бића кривичног дела из члана 194. КЗ, односно да у изреци недостаје битан елемент кривице прописан одредбом члана 25.КЗ, који се односи на свест о извршењу дела. Бранилац истиче да кривица окривљеног мора обухватити битна обележја кривичног дела, односно поред урачунљивости и свест о забрањености дела и умишљај који, сходно одредби члана 25. КЗ, чине свест о радњама и воља за извршењем управо тих радњи и да се тим радњама оствари последица кривичног дела. По оцени браниоца, у конкретном случају је изостала последица кривичног дела у виду угрожавања спокојства и душевног стања оштећене, с обзиром да у радњама окривљеног нема континуитета, већ је радња извршења једнократног карактера.

Бранилац сматра да се у радњама окривљеног евентуално могу остварити елементи кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. КЗ, чиме суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 194. став 1. КЗ је прописано да ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, казниће се новчаном казном или затвором до једне године.

Радња извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ је такозвана „последична радња извршења“, која може бити различита али се мора тумачити у контексту радњи извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ-као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана породице. Радња извршења предметног кривичног дела је одређена трајним глаголом, те се, у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено ако је радња

извршена једном или више пута, из ког разлога је за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде Основног суда у Новом Пазару К.бр.509/21 од 15.11.2022.године је наведено да је „окривљени АА у временском периоду од јула па до средине септембра месеца 2020.године, у свом породичном домаћинству у ..., у улици ..., у стању урачунљивости, поступајући са умишљајем, при том свестан забрањености свог дела чије је извршење хтео, дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице, своје супруге ББ, тако што јој је ножем исекао личну гардеробу“.

Имајући у виду наведено као и цитиране законске одредбе, по оцени Врховног суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Доносећи одлуку о кривици окривљеног, првостепени и другостепени суд су имали у виду контекст насиља вршеног од стране окривљеног према члану своје породице – супрузи, док је угрожавање спокојства и душевног стања члана своје породице-последика догађаја који су се догодили у временском периоду од јула па до средине септембра месеца 2020.године, а који су описани у изреци пресуде.

У изреци је наведено и да је окривљени поступао са умишљајем, да је био свестан да је његово дело забрањено, као и да је дело извршио у стању урачунљивости.

С тога су у изреци првостепене пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, како објективни, тако и субјективни, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи последицу кривичног дела и да се евентуално у радњама окривљеног могу остварити елементи другог кривичног дела, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић